

Редакција НСПМ са жаљењем одговара на [оптужбе Мише Ђурковића](#). Уверени смо да оне мање почивају на стварним чињеницама и да су више последица опште нервозе, раздражености и параноје која у већој или мањој мери постоји, а у последње време се чак и увећава, у нашој јавности и нашим главама. Атмосфера притајеног или чак отвореног прогона и јавног линчовања неистомишљеника, која у овом друштву, нажалост, реално и даље постоји, утиче на то да се сумње у прогон и цензуру рађају чак и тамо где их реално нема.

Током припреме посебног издања НСПМ о културној политици у Србији, редакција НСПМ се обратила и Миши Ђурковићу за прилог. Одмах пошто је колега Ђурковић послао свој рад "Поетика и политика Миломира Миљанића – прилог разумевању развоја културне политике прекодринских Срба", он је објављен у електронском издању НСПМ, које је, узгред речено, већ на дневном нивоу вишеструко читаније од било ког нашег штампаног издања тако да се већ на основу ова два податка може видети колико су (не)основане и (не)праведне Ђурковићеве оптужбе за тобожњу цензуру на НСПМ.

Међутим, сама тема Ђурковићевог рада (дакле, не његов квалитет или политичка оријентација) није се уклапала у концепт штампане свеске нашег посебног издања. Наиме, Уредништво је желело да се промисле и продискутују стратешки правци, претпоставке и импликације културне политике у Србији, то је била тема нашег прошлогодишњег скупа на Тари и сви приложени радови, иако међусобно веома разнородни, кретали су се унутар тог оквира. Ђурковићев чланак, међутим, опширно анализира дело једног (верујемо, значајног) црногорског гуслара и само овлаш се дотицао ширег културног миљеа Србије.

Редакција је проценила да би овај чланак, и тематски и садржински, одударало од осталих прилога – и то је једини разлог због чега није објављен у нашем зборнику. На страну што би он могао да послужи као повод за разне злонамерне коментаре типа "уместо европске културне политике у Србији, НСПМ нам нуди гуслање" којима би се јавно дезавуисао читав пројекат, као и теоријски труд више од двадесет научних и културних радника. Надамо се да неће бити нескромно ако подсетимо да је Уредништво НСПМ до сада небројено пута показивало спремност да понесе тај крст, тј. да прими и поднесе такве оптужбе, али не и уколико, као у овом случају, за то нема довољно иманентно теоријског и стручног оправдања.

Напомињемо још једном да није реч ни о каквој цензури, већ о редовном и легитимном уредничком послу, у којем, као и у сваком другом, разуме се, увек може да дође и до пропуста и грешака. И даље, наравно, верујемо да је одлука била исправна, али поента је у томе да све и да смо, на пример, у конкретном случају погрешили, то опет не би било довољно оправдање за Ђурковићеве оптужбе и клевете. Уосталом, осим прилога Мише Ђурковића, и неки други текстови пребачени су из посебног у редовно издање НСПМ (рецимо, чланак колеге Драгана Станојевића). Таква пракса је сасвим уобичајена и потпуно је погрешно придавати јој смисао који она никако не може да има.

Но, све би ово можда још и могло да остане у равни ситног неспоразума и донекле

Одговор Миши Ђурковићу

Пише: Ђорђе Вукадиновић и Слободан Антонић
четвртак, 16 октобар 2008 18:57

схватљивог – мада не и прихватљивог – ауторског незадовољства, да колега Ђурковић није решио да своје неосноване а тешке оптужбе изнесе и разгласи и након што му је Слободан Антонић, у писменој форми, објаснио разлоге и децидирано рекао да ће текст бити објављен као самостални оглед у наредном редовном броју Часописа. Дакле, да резимирамо, у електронском облику текст је објављен одмах, из концептуалних разлога је изостављен из зборника и речено је да ће бити објављен у првом редовном броју. Толико о «очигледно политичким разлозима мотивисаном» кршењу Ђурковићевих права «на изражавање као научника»!

Уредништво је, стога, присиљено да са жаљењем констатује како су у писму М. Ђурковића изнесене потпуно неаргументоване оптужбе о некаквој политички мотивисаној цензури која се спроводи на сајту и у штампаним издањима НСПМ. Довољан је и површан увид, па да се види да смо објављивали најоштрије критике дословно свих политичких снага и свих личности на нашој политичкој сцени, као и да су такве критике можда баш највише писали сами уредници НСПМ. Коштуница и ДСС у том погледу нису били никакав изузетак, иако признајемо да у том погледу нисмо могли нити хтели да се утркујемо са ауторима Пешчаника и Хелсиншке повеље. У сваком случају, за уреднике НСПМ у српском политичком или привредном животу нема светих крава и никада их није било.

Евентуално краће задржавање појединих прилога на насловној страници сајта од времена које би можда сами аутори желели да њихов чланак има, такође није никава последица цензуре, већ мноштва прилога који свакодневно пристижу у нашу редакцију – а понекад и чисте случајности или техничких разлога. Уосталом, сајт није његова насловна страна (коју управо ових дана преобликујемо), а сви објављени текстови, понављамо, сем уколико није нека техничка грешка, и даље уредно (по)стоје у припадајућим им рубрикама и свакодневно су доступни на претраживачу.

У том погледу, али и у сваком другом, чланци Мише Ђурковића нису били, нити могу да буду било какав изузетак. У академској заједници, као и у јавности, сви су једнаки, а дужина присуства и снага утицаја појединих аутора, у крајњој инстанци, ипак зависи од снаге аргумената и квалитета написаних прилога, а не од величине нечије сујете, дужине задржавања на насловној страни, или политичке тежине и амбиције аутора.

А закључак о томе да ли би овај и овакав, неправедан и суштински непријатељски, да не кажемо, клеветнички напад на НСПМ и његове уреднике, и то у тренутку када се против њих дословно са свих страна води отворена медијска и политичка хајка, итекако могао бити схваћен као својеврсна денунцијација, подршка и препоручивање управо тим истим снагама и центрима који воде ову кампању против НСПМ и остатака слободне јавности, остављамо на процену и савест нашим сарадницима, посетиоцима и читаоцима.

За уредништво НСПМ
Ђорђе Вукадиновић и Слободан Антонић